

GWIAZDA DYPLOMACJI PUBLIC DIPLOMACY STAR

ks. prof. dr hab.
**Piotr
Nawrot**

Uniwersytet
im. Adama Mickiewicza

Promocja mimochodem

Wspólny mianownik dla wszystkich rodzajów mojej działalności – naukowej, artystycznej, duszpasterskiej – to służyć drugiemu człowiekowi. Bo każdy skarb, który jeden człowiek ma w sobie, jest po to, żeby się nim dzielić, by ten skarb (wiedza, odkrycia, wrażliwość, kultura, tradycja) stawał się częścią nas wszystkich. To jedyny sposób, by ten skarb przetrwał – tak definiuje swoją rolę ks. prof. dr hab. Piotr Nawrot, SVD, pracownik naukowy Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu i departamentu muzykologii Ministerstwa Kultury w Boliwii, misjonarz.

rych prowadził wykłady, instytucji, którymi zarządza, wydanych płyt, projektów badawczych, doniesień prasowych w tak poważnych mediach jak BBC czy „The New York Times”... – zajęłaby dobre kilkanaście stron. A jednak pytaniem, nad którym najdłużej się zastanawia, jest pytanie o... sukces właśnie.

Okazji nie zmarnować

Spokojny i skromny. W rozmowie od razu przykuwa uwagę, wciąga w swój wewnętrz-

ny świat. Każde pytanie traktuje poważnie i nie zbywa rozmówcy, nie dominuje go, nie gra też na zwłokę ani nie mówi „obok” tematu, ale odpowiedzi wydobywa z głębi siebie. Są proste, prawdziwe, widać, że płyną z dobrze ugruntowanej i przemyślanej życiowej ścieżki. Tłumaczy: – *Moje życie to wykorzystać w pełni to, co przynosi mi każda okazja, dać z siebie wszystko, żeby nie stracić żadnej szansy. I podaje przykład: ponad 30 lat wracał ciągle do jednego zapisu chorału gregoriańskiego.*

„ **Sukces jest wtedy, kiedy moje życie coś znaczy dla drugiego człowieka, kiedy coś przynoszę innemu – nie wymuszam niczego na nim, ale sam najpierw otwieram się na niego tak, by i on mógł się na mnie otworzyć, by powstał prawdziwy dialog.** ”

go, który to zapis muzyczny powstał w misjach i którego nikt do tamtej pory nie potrafił odczytać. Jemu też nie wychodziło, ale cierpliwie, co jakiś czas wracał, zastanawiał się, szukał rozwiązania. I nagle odkrył, jak ten zapis można zinterpretować. Zaczął nad tym pracować i zobaczył, że faktycznie znalazł klucz. – *Sukces? Tak, ale ten sukces nie byłby pełny, gdybym potem swojego odkrycia nie przekazał innym, tak by stało się naszą wspólną własnością, a nie egoistycznie chronioną tylko moją naukową zdobyczą.* To dlatego teraz, jak przyznaje, szuka każdej okazji, by jechać z wykładem w nowe części świata, do coraz to innych uczelni czy instytucji. – *To dla mnie bardzo ważne, żeby nie zamykać się w jednej instytucji, ale by możliwie szeroko dzielić się swoją wiedzą i pasją.*

Lekcję od każdego odebrać

Jak mówi, choć w świecie akademickim każdy dąży do tego, by przechodząc kolejne stopnie awansu naukowego dojść do najwyższego, profesorskiego tytułu, to dla niego osobście najważniejszą cechą, jakiej nie powinien nigdy tracić naukowiec, jest zdolność uczenia się od drugiego człowieka – innego badacza, ale też każdej innej osoby, z jaką się spotyka. I za najważniejszą lekcję, jaką w życiu odebrał, uważa tę udzieloną mu przez Indian Moxos. Opowiada: – *Gdy pierwszy raz miałem pojechać, by zobaczyć przechowywane przez tę niewielką społeczność manuskrypty muzyczne, to choć moja wizyta została wcześniej zapowiedziana i przygotowana, kiedy pojawiłem się w Amazonii Boliwijskiej, dostałem na wstępie warunek: „Jeśli chcesz te manuskrypty poznać, my musimy najpierw poznać Ciebie”.*

Został więc – on, Polak, ksiądz, misjonarz i naukowiec – na początek... przeegzaminowany z prawd wiary, części liturgii, zasad muzyki itp. – *To trwało kilka godzin, ale kiedy tak się otworzyłem, w końcu usłyszałem: „Jak dobrze, że do nas przyjechałeś, bo gdyby te manuskrypty zginęły, nasza społeczność by zginęła i nic by po nas nie zostało”. Oni rozumieli, że coś, co znało do tamtej pory osiem-dziesięć osób na świecie, może stać się czymś wielkim, ważnym dla innych, czymś, co może poruszać serca i umysły ludzi całego świata. Ale jedynie pod warunkiem, że ktoś tego nie zabierze tylko dla siebie.*

Z tej lekcji korzysta do dziś. Dlatego gdy uczy innych (prowadził wykłady na ponad 40 różnych uczelniach na całym świecie), to w taki sposób, by jego student nie tylko poznał materiał: – *Zależy mi na tym, by słuchacz odczuł też tę pasję, którą ja mam do danego tematu, by wyszedł z sali nie tylko z lepszą znajomością rzeczy, ale przede wszystkim by był bardziej ubogacony. Bo za każdym razem chodzi o to, żeby z drugim człowiekiem osiągnąć to, czego sam nigdy bym nie osiągnął.*

Dobrze ambasadorować

Podkreśla, że ani jako naukowiec/dydaktyk, ani jako artysta, ani jako misjonarz nigdy nie zaczyna żadnego kontaktu z drugim człowiekiem czy z nową instytucją (uczelnia) od wymuszania czegoś. – *Kiedy przyjechałem do Boliwii, najpierw zacząłem od nauczania się języka, potem poznałem historię, kulturę tego kraju. To otworzyło mnie na ludzi, dla których miałem pracować i oni zobaczyli we mnie przyjaciela, kogoś, kto chce się stać częścią ich społeczności i wnieść w tę społeczność siebie. I tak rozumiem w ogóle działalność misyjną i swoją misję: nie narzucać niczego nikomu, ale otwierać się na innych i dzielić się sobą, a w ten*

Ks. prof. Piotr Nawrot w pracy w Boliwii

sposób pomagać im, by znaleźli lepsze życie. I to chyba właśnie najmocniej wybrzmiewa między słowami, jakie wypowiada: że dla niego wzajemne uczenie się od siebie jest najlepszą formą promowania własnej kultury, własnych wartości – najlepszym sposobem „ambasadorowania”.

Nagrodzie patronują EduInspiracje

Narodowa Agencja Programu Erasmus+
i Europejskiego Korpusu Solidarności

Edukacja, Szkolenia, Młodzież

EduInspiracje

ks. prof. dr hab. PIOTR NAWROT, SVD

Teolog i muzykolog. Profesor Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od 1995 dyrektor muzyczny w kościele katedralnym w La Paz (Boliwia). Pracownik naukowy w departamencie muzykologii w Ministerstwie Kultury w Boliwii. Dyrektor artystyczny Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Renesansu i Baroku Amerykańskiego „Misiones de Chiquitos” (Santa Cruz de la Sierra, Boliwia). Kierownik projektu badawczego z zakresu muzykologii – The Hispanic Baroque: Complexity in the First Atlantic Culture, finansowanego przez Ministerstwo Kultury i Edukacji w Kanadzie. Dyrektor Archiwum Misyjnego Indian Moxo w San Ignacio de Moxos (Boliwia). Dyrektor Archiwum Misyjnego Indian Guarayo w Urubicha (Boliwia). Konsultant Archiwum Muzycznego Indian Chiquito w Concepción (Boliwia). Konsultant Archiwum Franciszkańskiego w Tarixa (Boliwia). Konsultant Szkół Muzycznych w Amazonii Boliwijskiej (misje Chiquitos i Moxos).

Otrzymał m.in. stypendium John Simon Guggenheim (1998), medal Królowej Izabeli Katolickiej przyznany przez króla Hiszpanii Juana Carlosa I (2004), Międzynarodową Nagrodę im. Królowej Zofii (Reina Sofia) przyznaną przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz Współpracy Królestwa Hiszpanii (2011). Prowadził wykłady m.in. w Boliwii, Paragwaju, Argentynie, Brazylii, Peru, Chile, Wenezueli, Kolumbii, USA, Indiach, Hiszpanii, Portugalii, Francji, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, Niemczech, Norwegii.